

Egy édes kis teremtmény

Dörömböltek az ajtón, ezért kellett felállnia a fotelból. Kinyitotta az ajtót, de megdöbbenésére senkit nem talált ott.

Még körbenézett, egyik és másik irányba, mikor halk sírásra lett figyelmes. A hölgy lenézett, de azonnal elállt a lélegzete, amint meglátta mi hever a lábai előtt. A küszöb kőlapján egy kosarat hagytak. A kosárában, rongyok közé csavarva feküdt egy édes kis csöppség, össze-vissza kapálódzva lábaiával.

A hölgy elolvadt a gyönyörűségtől. Özvegyasszony volt, egyedül élt már rég. A szomorúság és a magány felőrölték, ahogy öregedett, felhagyott minden kedvtelésével. Nem meglepő tehát, hogy úgy vélte, ez a csöppség, jó társasága lehetne.

Felkapta a kosarat, bevitte a házba és letette az asztalra. Állva maradt, nézegette ezt a kis teremtményt és azon töprengett mihez kezdjen most. Tisztában volt azzal, ha beszámol a rendőrségen a történekről, minden bizonnyal elveszik tőle. Másfelől tudta, hogy minden segítség nélkül, nem lenne ereje méltó módon felnevelnie. Mindettől függetlenül úgy érezte már nem viselné el az elválást. Nem, örökre már biztosan nem akarta szem elől téveszteni ezt a barna szempárt.

Úgy döntött felkeresi a szomszédot, aki egy nyugdíjas orvos volt, özvegy, akárcsak a hölgy. Óvatos léptekkel sétált el a szomszédos házhoz, karján a kosár minden lépésnél megingott. Mikor végül megérkezett az ajtóhoz, letette a kosarat a küszöbre, és bekopogtatott. Az ajtókilincs megzörrent, de ekkor a hölgy ahelyett hogy megvárta volna hogy kinyissák neki az ajtót, elrejtőzött egy fa mögé, és onnan figyelte az eseményeket.

Az orvos nem késlekedett kinyitni az ajtót, s amint meglátta a síró kis teremtményt leesett az álla a csodálkozástól. Ennek ellenére gyorsan cselekedett: lehajolt a kosáráért és nagy odafigyeléssel elkezdte ringatni karjai között, hogy abbahagyja a sírást.

A hölgy boldogan lépett elő rejtékhelyéről, látva hogy az öreg milyen szeretetteljesen bánik a csöppséggel, s elmesélte neki az egész történetet. Mikor befejezte, bevallotta azt is, hogy az ő korában már nem érez elég erőt magában ahhoz, hogy egyedül

felnevelje az égből pottyant meglepetést. Így hát megkérte az öreget, hogy osztozzanak a feladatokon.

Az orvos habozott egy darabig. Fontos döntés volt ez számára, úgy döntött mielőtt válaszolna, megvizsgálja milyen állapotban van. Ezt elhatározva befordult az ajtón. Pár perc múlva vissza is tért, már fehér köntös volt rajta, egyik kezében lázmérőt, másikkban egy sztetoszkópot tartva. Miközben füléhez emelte műszerét, megjegyezte az asszonynak, hogy nincs hozzászokva az ilyen jellegű kivizsgáláshoz, főleg hogy ilyen hirtelen kell elvégeznie. Nagy odafigyeléssel közelítette az eszköz végét abba az irányba, ahol a szívét sejtette. A szívritmus gyorsasága nyugtalanította. Közben lecsavarta a hőmérő dobozának a fedelét, s a hónalj alá dugta: 38.5. Ez is igencsak aggasztotta az orvost. Előkapott köpenyének zsebéből egy hosszúkás zseblámpát. Felkészült a szemvizsgálathoz. Megnyomott egy gombot s a jobb szem felé irányította a fénycsóvát.

Nem kellett ahhoz szakember, hogy megállapítsa, milyen életerő sugárzik abból a barna szempárból.

Azt az estét együtt töltötték hármasban, az orvos lakásán. Az orvos és a hölgy jóízűen falatoztak mindabból, amit otthon találtak. Húslevessel kezdtek, de aztán előkerült a kamrából mindenféle finomság: hurka-kolbász, szalonna, savanyúság, kenyér, cipó...

A csöppségnek adtak egy cumisüveget, tartós tejjel, 25%-os, zsírszegényet. Az édességnél tartottak már, mikor elkezdtek sorra venni a neveket, s végül a körülményekre való tekintettel a Mózes mellett döntöttek.

Attól a naptól fogva a hölgy minden nap az orvos házában aludt. Mindig estefele érkezett, s mindig vitt magával finomságokat is, amiket a konyhába sietve rögtön el is készített. Amíg ő felvágta zöldségeket és a húst vagy a halat sütötte, addig az öreg tűzfát aprított és ágakat rakott a kandallóba. Mikor elkészült a vacsora, és a tűz is már javában égett, lekapcsolták a villanyokat s helyette gyertyákat gyújtottak. Az öreg ilyen romantikus ember volt. Megvacsoráztak az étkezőasztalnál, a kandallóval szemben. Így falatozgatva, néha néha megfogták egymás kezét és elnézegették a kis teremtményt, aki összegömbölyödvé aludt a kosárban, a ropogó tűz mellett.

Nem telt el két hónap, és az orvos már megbízta az asztalost egy kis ágy elkészítésével. Nemes fákat választottak hozzá, - a váza cseresznyafából, a lábak diófából készültek – hiszen Mózes megérdemelte.

A kis jövevény, bibliát idéző neve, meggyőzte őket arról, hogy Mózes a szerencsájuk megtestesítője. Mintha csak egy égi jel lett volna felbukkanása, ami egy új és jobb időszak kezdetét jelentette számukra.

De ebben sajnos tévedtek. Mindketten meghaltak, kevesebb mint három év elteltével, a csöpség érkezését követően. Az öreg szívrohamban, egy túlzásba vitt lakomázás után, a hölgy pedig lezuhant egy szakadék széléről, mikor virágott szedett s megcsúszott.

Így történt, hogy az orvos nem láthatta felnőni Mózes, és soha nem valósult meg az az álma, hogy ő hozza be neki a napi újságot, mikor az öregség miatt lábai már nem bírták volna. Másfelől az öreg hölgy várakozásai sem teljesülhettek be, szeretne volna látni hogyan válik Mózes naggyá és erőssé, hogy aztán a ház urává váljon, és megvédje őt, védtelen öregasszonyt, a tolvajoktól.

Megfosztva védelmezőitől, Mózes az utcán találta magát, így egész kis korában meg kellett tanulnia egyedül boldogulni az éltében.

Csak három éves volt, de az utcán kellett kóborolnia nap mint nap. Ebédidőben az éttermek teraszai körül ácsingózott, szomorú tekintetével kérlelte a vendégeket, hogy adják neki a maradékokat és kenyérhéjakat. Esténként a szemétben keresgélt, szétszakítva a szemetes zacskókat, mindent megevett, amit ehetőnek vélt. Ha búcsút vagy vásárt rendeztek, kiment a térre, elbújt az asztalok között, hogy összeszedje a földről a leesett húsdarabokat. Ha tánc is volt, zenekarral, a lábak sűrűjében bújt meg, s a fiatalok földön hagyott poharaiból nyalta ki a maradékot.

Ilyen szerencsével határos módon élt Mózes még 10 hosszú évet az utcán. Végül 13 évesen, egyedül és elhagyatva érte a halál, egy kapualjnál kuporogva. Ez a történet bizony elszomoríthat minket. És valóban, sokan, akik hallják úgy gondolják, hogy Mózes története, minden részletében egy valóságos tragédia. Ugyanakkor, érdemes tudni, hogy halála előtt, Mózes egy olasz turistát látott felé közeledni, aki épp egy pékségből lépett ki, egy rúd kenyérrel a kezében. Az olasz lehajolt hozzá, hogy jobban lássa, de elkeseredve látta, hogy szegény a halálán van. Abban a pillanatban kereszteződtek

pillantásaik, a turistát lenyűgözték azok a kedves, de láztól kimerült szemek. A sajnálattól megindítva, letörte a kenyér csücskét, s megpróbálta megetetni. De Mózes már ki se nyitotta a száját, nem maradt benne erő a rágáshoz se. Azért természetéből fakadóan, köszönete jeléül, hálásan megcsóválta a farkát.

Fordította:

Marczel Márta